

Konfirmace 28.11. 2004



Vpředu - zleva: Joel Pokorný (odstupující kurátor), Matěj Jungwirth, Barbora Vančurová, Honza Ort, Honza Hrubý, Tereza Kopecká, Tomáš Jelínek jr.

Tři „sloupy“ vzadu - zleva: Tomáš Ješátko, Jakub Ort, Jiří Ort (farář)

Sponzor SD Katakomby:

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite 1-416

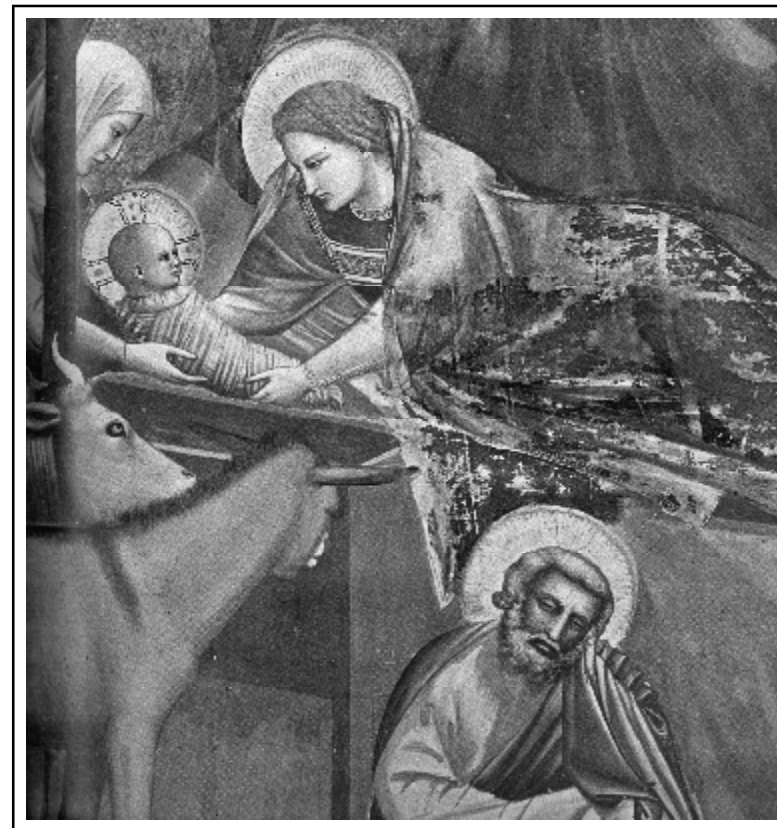
Published by ABE, P. O. Box 176, Station „B“, Toronto, Ontario, Canada M5H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává:
Sbor Českobratrské církve evangelické
Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž.
Tel.: 272 734 010
e-mail: evang10vrs@atlas.cz
http://vrsovice.evangelnet.cz
Návrh obálky: Ondřej Rada
Odpovědný redaktor: RNDr. Joel Pokorný
Náklady na jeden výtisk: 11,50,- Kč

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické



● Giotto di Bondone - Detail „Narození a zvěst pastýřům“ (freska mezi r.1304-1306) ●

Prosinec 2004 - vánoce

Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom? Já povedu pouští cestu, pustou krajinou řeky.
Izaiáš 43,19

Milí přátelé,

když berete tento dopis do ruky, je už advent. Také už ve sboru máme za sebou slavnost konfirmace, slavnost přiznání, potvrzení křtu. Kolem konfirmace je hodně úvah, hodně polemik a mnoho argumentů, které zpochybňují její důležitost, stojí za úvahu. Já se vám ale přiznám, že mám konfirmaci rád. Odehrává se ve věku, kdy se v člověku něco děje. Hodně budu vzpomínat na tuto skupinu konfirmandů (to si vlastně říkám vždycky). Nezapomenu na diskuse nad mnoha tématy, na tříbení názorů, na hledání. A my jako sbor smíme právě v této době intenzivního hledání přijít s nabídkou: „V mnohém vám nerozumíme, prostě to naše hledání je ovlivněné jiným ročníkem narození, ale jsme tady a zveme vás, protože sbor, církev je darem, který pomohl a pomáhá v životě nám a nabízí pomoc i vám.“ Ano, považuji konfirmaci za důležitou.

Myslím na to v době, kdy se ve vzpomínkách hodně ohlížím za lidmi, kteří nedávno zemřeli – bratr profesor Matějček, Olinka Musílková, sestra Urbanová. Ohlížím se a uvědomuji si, co jsem přijal, co jsme přijali jako společenství. A uvědomuji si to právě na začátku adventu. V době, která intenzivně mluví o naději, protože na nás Bůh nezapomněl, protože „panna počala a porodila syna a dali mu jméno `Immanuel`, to jest přeloženo `Bůh s námi`“. Přijali jsme svědectví o důvěře v pravdivost této zvěsti.

Jsem rád, že slavíme konfirmaci na počátku adventu. Stojíme se svými dětmi před zázrakem nabídky, která je nám stále připomínána našim křtem. Před zázrakem, který se už stal a jehož připomínání dává našim životům smysl. Při všem našem hledání, při všech zmatcích a nedorozuměních.

Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista! 1 K 15, 57

Jiří Ort

Jen se trochu ohlédnout...

Náš sbor byl v poprázdňinovém období bohatý na události. Byla tu milá návštěva z Bielefeldu, ale zemřeli také tři lidé z našeho středu. Radovali jsme se my, seniři, z prostých slov a velkého umění bratra M.Rady a byla tu i promoce našeho pastýře bratra J.Orta.

Mluvíím za sebe, když říkám, že mi pořád zůstává kus toho dětského entusiasm, který tak silně ovlivňuje můj pohled na věci kolem mne. Mne osobně se velice dotknul odchod Olinky Musílkové i bratra prof. Matějčka. Sestru Libuši Urbanovou jsem osobně dobře neznala, ale z jejich občasných projevů na veřejnosti jsem nabyla dojmu, že jde o člověka upřímného a soucitného. Na smrti všech tří nebylo nic nepřirozeného. Náš věk s odchodem počítá, ale ta prázdná místa ve sboru i v srdcích zůstávají. Snad dá Bůh a zaplní je nová generace.

Lidé, jako bratr M.Rada svou tichostí a nenápadností svědčí o tom, že co je opravdu velké, nepotřebuje křičet do světa: „Dívejte se, já jsem tady!“ Díky Bohu za něj i celou jeho rodinu.

Náš bratr Ort není nenápadný vzhledem, ani slovem, ale on i jeho rodina přesvědčivě vědí, komu patří a komu slouží a chovají se podle toho. Pro nás je to veliký přínos ke sborové práci. Vstřícnost a vlídnost spolu s obětavostí a ochotou nechybí nikomu z té rodiny. Proto jim věřím a modlím se za to, aby tím světlem zůstali.

Jsou tu ale vánoční svátky, které spolu s adventem předznamenávají příslib velké naděje a radosti. Kdo se neraduje z příchodu dítěte? A což teprve, když je to dítě Boží, které je nás všech, protože nás všechny přišlo zachránit. Teď už je to každoroční symbol – připomínka toho velkého daru. Množství a cena dárek nemá s podstatou vánoc moc společného.

Mluvíím-li za sebe, stačilo by mi málo, nebo žádné dárky. Spíš bych si přála zažít alespoň v této době neuspěchanou pozornost a vzácnou vstřícnost k sobě navzájem. Mám silný pocit, že jsme se začali stydět za city. Nebo je vůbec nemáme? Mne raní cynismus o vánocích víc, než kdykoliv v běžném roce. Nejvíc kritizují citový „sentiment“ hlavně ti, u nichž se citu téměř nedoberete. Myslíte, že je hanba pohladit slovem, pohledem, nebo i měkkou dlaní? – Bojím se, že evangelíci si často považují za čest, nedávat najevo city. Cituji výrok sestry, které si jinak velice vážím: „Mne vede Bůh a ne sentiment, stýskání a strach.“ Já doufám, že je se mnou Bůh a přesto mne dojme cizí trápení, nebo odchod někoho blízkého a stýská se mi a doufám, že ani Bůh mne proto nemá za malověrnou.

Můj entusiasmus prosí: nechte na sebe působit tu současnou adventní radost a nikdy se nedomnívejte, že cit je slabost. Kdyby Bůh nemiloval, tj. neměl nás i při všem trestání tolik rád, neposlal by do toho tak moc cynického světa svého jediného syna. Láska k bližnímu je odrazem té největší lásky, které se nám dostalo z Boží milosti. Zacházejme s ní moudře, ale zbytečně nešetřeme!

Krásný čas Božího narození Vám přeje

Eva Bošková

Schůze staršovstva 8.11. 2004

- Organizace a příprava sborového shromáždění (volba faráře)
- 28.11. budeme mít KONFIRMACI; setkání staršovstva s konfirmandy bude 23.11. v 18.00 hod.
- Náš dosavadní kurátor Joel Pokorný rezignoval v polovině funkčního období na svoji funkci; s tímto úmyslem před třemi lety pověření k práci kurátora přijal. Staršovstvo uvažuje o tom, kdo bude kurátorem po zbylé tři roky. Vyslovalo velké díky bratru Joelovi za jeho službu sboru.
- Sbor zakoupí nový účetní program Xaverius (program sborům doporučila a využívá synodní rada ČCE)
- V posledních měsících zapomínáme na košičky, které jsou pod schody při vycházení z kostela po rodinném obědě. Myslete, prosím, na to, že je třeba na obědy přispívat, pokud jen trochu můžeme.

Iva Jungwirthová

Finance 2004

Blíží se konec roku a musíme se proto zamýšlet nad tím, jak dopadne naše hospodaření s finančními prostředky ve sboru. Výdaje hlídáme podle rozpočtu, ale u příjmů jsme odkázáni na obětavost. Hlavní položkou je zde salár. Chtěl bych proto připomenout těm, kteří dosud svůj salární příspěvek nepoukázali nebo nesložili hotově, aby na svůj sbor ani letos nezapomněli. Těm, kteří dosud nezaplatili, přikládáme složenku. Pokud jste ovšem mezitím svůj příspěvek složili, považujte ji samozřejmě za bezpředmětnou. Nemusím jistě zdůrazňovat, že se stoupajícími náklady by měly také přiměřeně stoupat příjmy sboru. Zamyslete se proto, prosím, nad výší svého saláru. Všem, kteří již platili, i těm, kteří tak učiní, staršovstvo sboru děkuje.

Emil Veber

Církevní tisk

Víte, že máme od Ondřeje pořízený "koutek", kde se nechává církevní tisk (Kostnické jiskry, Bratrstvo) pro ty, kteří nic neodebírají? Je na stěně knihovny ve "sborovně". Využívejte ho a čtěte! Během listopadu se chci ptát všech, kteří církevní tisk odebírají, zda zůstanou věrni i v příštím roce. Doufám, že nám odběr neklesne, a že se naopak najdou i další zájemci. Kupříkladu Český bratr zaznamenal v tomto roce zvýšenou úroveň obsahu. Také v Kostnických jiskrách je mnoho zajímavých článků. Jen se podívat.

Jiřina Veberová

Losungen - Hesla Jednoty bratrské

Všechno začalo 3. května 1728 v německém Herrnhutu ve shromáždění bratří a sester čerstvě obnovené Jednoty bratrské. Na konci hodiny zpěvu všichni dostali od Mikuláše Zinzendorfa text jedné sloky písně jako heslo na druhý den. Brzy nato se stalo zvykem, že Zinzendorfovy pomocníci obcházel každé ráno domy členů sboru a vyhlášovali verš z Bible nebo sloku nějaké písně jako heslo dne. Všichni si ho měli zapamatovat a přemýšlet o něm. Lidé mohli text předávat dál, vést o něm rozhovory.

Bratrských sborů bylo čím dál více, byly od sebe vzdálené, mnoho bratří i sester se vydávalo na misijní cesty do blízkých, ale i velmi vzdálených zemí. I oni chtěli být na svých cestách prostřednictvím hesel spojeni se svými spolubratry a spolusestrami. A tak vznikla potřeba připravovat hesla na delší dobu dopředu. Proto Hesla Jednoty bratrské od roku 1731 vycházejí v tištěné podobě vždy na jeden rok dopředu.

I já jsem při své nedávné návštěvě v Herrnhutu nasála atmosféru přípravy Hesel. Ve zdejších muzeu Jednoty bratrské jsou jim věnovány dva sály. V jednom z nich se každý rok v květnu scházejí zástupci církve a losují hesla na příslušný rok vždy tři roky napřed (letos v květnu na rok 2007). Uprostřed místnosti v prosklené vitríně stojí velká oválná skleněná mísa s bohatým kovovým zdobením a u ní leží 1829 malých kartiček s čísly. Každé číslo reprezentuje jeden verš Starého zákona. Právě z těchto kartiček vložených do mísy se losují hesla na příslušný rok. Několik století stará kartotéka, ve které se podle čísel verše vyhledávaly, je v současnosti nahrazena seznamem vytvořeným na počítači. Po losování veršů se k práci trvající až jeden rok dostává skupina teologů vedená jednou ženou farářkou. Skupina má za úkol ke starozákonnímu textu vybrat odpovídající novozákonní verš. Tyto dva verše jsou společně pro vydání Hesel po celém světě. Ve vydáních v jednotlivých řečech jsou doplněny podle místních zvyklostí třetím textem. Může to být modlitba, krátký výklad nebo verš z písně.

V jednom visí na stěně velká mapa světa, na ní je naznačeno, do kterých zemí se obnovená Jednota bratrská rozšířila a ve kterých zemích hesla vychází. Je to celkem 49 zemí v Evropě, Asii, Africe a v Americe, vychází také v původních biblických jazycích hebrejštině a řečtině a v Braillově písmu. Všechna vydání jsou vystavena ve vitrínách po celém sále.

Když jsem pak večer přišla na pokoj ubytovacího zařízení JB v Herrnhutu a na stole našla hesla a Bibli, znovu jsem si uvědomila, jak je milé, že prostřednictvím hesel můžu být s těmi nejbližšími, kteří zůstali doma v Praze, s lidmi ze sboru, ale i s bratry a sestrami, kteří jsou rozptýleni po celém světě.

Hesla Jednoty bratrské v českém znění na příští rok, můžete v těchto dnech získat ve sboru.

Marie Ortová

OUHA TOUHA

Nehledejme pod tímto slovním spojením negativní asociace ke slovu touha, ani přednášky letošního celocírkevního sjezdu mládeže se netočili kolem toho, abychom si dávali na touhu pozor. Touha je něco krásného, motivujícího a tedy velmi důležitého pro jakoukoli činnost.

Letošní sjezd nejen evangelické mládeže proběhl 1.-3.10., tedy jako každý rok první víkend v říjnu. Nejvíce se mi na něm líbilo vybrané město - Kutná Hora. Zrovna jsme ve škole probírali gotiku, a tak jsem mohla nacházet trojlístky a čtyřlístky na kružbách, fiály, vnější opěrný systém a krásnou krouženou klenbu chrámu Svaté Barbory. Svatou Barboru nám dokonce půjčili bratři katolíci k nedělní bohoslužbě a atmosféra tam byla opravdu úžasná, ostatně jako v celém městě, plném náměstí, kostelů a bohatých domů různých stavebních slohů. V pátek večer pro nás připravilo divadlo Minor poetický kabaret Lásky a Smrti a pak se šel celý dav ubytovat do škol. V sobotu pro nás byla připravena řada přednášek, divadelní, biblické, sportovní a výtvarné dílny, poetická čajovna, vycházka po městě, koncert skupiny Jablkoň a film Okno naproti.

Celý sjezd se mi celkem líbil, jen jsem měla takovou menší krizi středního věku. Byla jsem zvyklá být všude nejmladší, což nese celou řadu výhod a jen velmi málo nevýhod. Když jsem viděla bezstarostně se bavící pubertáky trochu se mi zastesklo po starých časech. Teď už jsem to ale překonala a těším se až konečně vyjdu ze střední školy a přičichnu k něčemu opravdovému. Má touha je teď vyrazit do světa nebo se zaměřit na něco, co mě opravdu zajímá.

Hanka Jelínková

Křesťanská služba

Milé sestry, milí bratři, snažíme se trochu systematizovat službu, která v našem sboru probíhá, a ze které mám velikou radost. Jde o návštěvy a pomoc těm, kteří to potřebují. Domnívám se, že je také nutné, aby spolu mohli mluvit ti, kteří takto obětavě pomáhají. Nárazové schůzky křesťanské služby se však ne vždy termínově hodí. Proto jsme se rozhodli, že by byly pravidelné. Zapište si, prosím, do svých diářů, že každé **4. pondělí v měsíci po biblické hodině, tj. od 18.30** se budeme scházet, abychom se domluvili na potřebném a vzájemně se sdíleli. Začneme s těmito schůzkami od nového roku – takže první schůzka bude **24.1.2005**.

Jiří Ort

Recepty 9

Jak jsem se učila anglicky aneb recept z učebnice

Nemám žádné nové nápady na vaření od vás – čtenářů Katakomb, a tak vám musím zprostředkovat něco z receptů svých.

Po delší době se vrátíme k receptu na hlavní jídlo a po delší době se já vrátím na Jabok. Před několika lety jsem se pokoušela získat aspoň základy angličtiny, a tak jsem chodila na hodiny s našimi studenty. Bylo to to nej-jednodušší řešení. Dlouho to netrvalo, především z časových důvodů jsem studentské řady brzy opustila. Něco jsem si ale přece odnesla. V učebnici Headway preintermediate se ve čtvrté lekci mluví o jídle. V úvodním článku je recept na shepherdspie ['shepədspai]. A ten vám chci dnes nabídnout. Shepherd je v angličtině pastýř, pie vše, co se zapéká, tedy různé koláče a další jídla, sladká i slaná. Je to tedy nějaký „koláč pastýřů“, my ale používáme anglický název.

Co budeme potřebovat: brambory, mleté maso (pro 5 lidí asi 50-60 dkg), žampiony, mrkev, cibuli, sůl, pepř, máslo, mléko a taky hodně hrnců. Z uvařených brambor, másla a mléka uděláme běžnou bramborovou kaši. Mrkev nakrájenou na kolečka uvaříme ve vodě. Na pánvi osmahneme nakrájenou cibuli a žampiony a přidáme mleté maso, sůl a pepř. Zamícháme a restujeme, dokud maso není měkké a nerozpadne se. Nakonec do pekáče vymazaného máslem dáme vrstvu bramborové kaše, na ni směs masa. Další vrstvou je uvařená mrkev a nahoru dáme zbytek kaše. Maso použijeme i s vypečenou šťávou. Chvilu zapečeme. K shepherdspie můžeme podávat kyselou okurku, salát nebo kompot.

Pokaždé, když toto jídlo udělám, všichni si ho pochvalují. Když se v práci blíží moje služba na vaření a já se předem zeptám kolegů, co mám vařit, už vím, co mi odpoví. Jednomyslně mě prosí o shepherdspie. Ačkoliv by se mohlo zdát, že je to jen jinak upravená bramborová kaše se sekanou, není to tak. Maso s houbami, mrkví a brambory má svou nezaměnitelnou chuť. Když jsem v září koupila Honzovi na angličtinu nové vydání učebnice Headway, hned jsem v ní hledala čtvrtou lekci. Je sice o jídle, ale tento recept v ní není. Shepherdspie přesto žije dál.

Marie Ortová

*Recepty mě předávejte buď osobně (v kostele) nebo e-mailem (ortova@jabok.cuni.cz).
Děkuji.*

Daniel Pennac: JAKO ROMÁN

Velmi ráda navštěvuji knihovny, knihkupectví, antikvariáty. Naposledy se mi podařilo objevit a zakoupit knihu, o které se nedá říci ani že je to beletrie, ani odborná publikace. Tuto útlou knihu sám autor nazval „psaní o čtení“. O čem vlastně je? Autor, sám milovník literatury a výborný pedagog, by rád, aby nezáživná výuka byla nahrazeny „jen“ četbou. Napsal tuto knihu pro všechny, kteří sami rádi čtou, a nevědí si rady s tím, jak probudit tuto lásku v ostatních.

Ačkoli v úvodu prosí (a to snažně) „aby jeho text nesloužil pedagogům jako mučící nástroj“, myslím, že by se měl stát povinnou četbou právě profesorů, učitelů a rodičů. Knihu opravdu dokážete zhltnout „jako román“ a to nejen proto, že je útlá. Je vidět, že Pennac sám má knihy opravdu rád, takže vtipně vypráví, nápaditě inspiruje. Polovina románu se zabývá knihami a druhou půli věnoval našim způsobům, jak knihy čteme. Neboť, jestliže chceme, abychom my nebo kdokoli četl, je dobré sobě ani nikomu jinému neupírat „nezadatelná práva čtenáře“. Jaká jsou?

1. právo nečíst
2. právo přeskakovat stránky
3. právo knihu nedočíst
4. právo číst tuto knihu znovu
5. právo číst cokoli
6. právo na bovarysmus
7. právo číst kdekoli
8. právo jen tak listovat
9. právo číst nahlas
10. právo mlčet

Proč zrovna 10?

...Záměrně skončím číslem 10. Za prvé proto, že je to číslo kulaté, a pak proto, že je to posvátné číslo známých přikázání a že je pěkné je projednou vidět na seznamu povolení...

A tak, věřte mi, nemáte-li ještě vybrány a nakoupeny vánoční dárky, myslím, že touto knížkou opravdu nic nepokazíte.

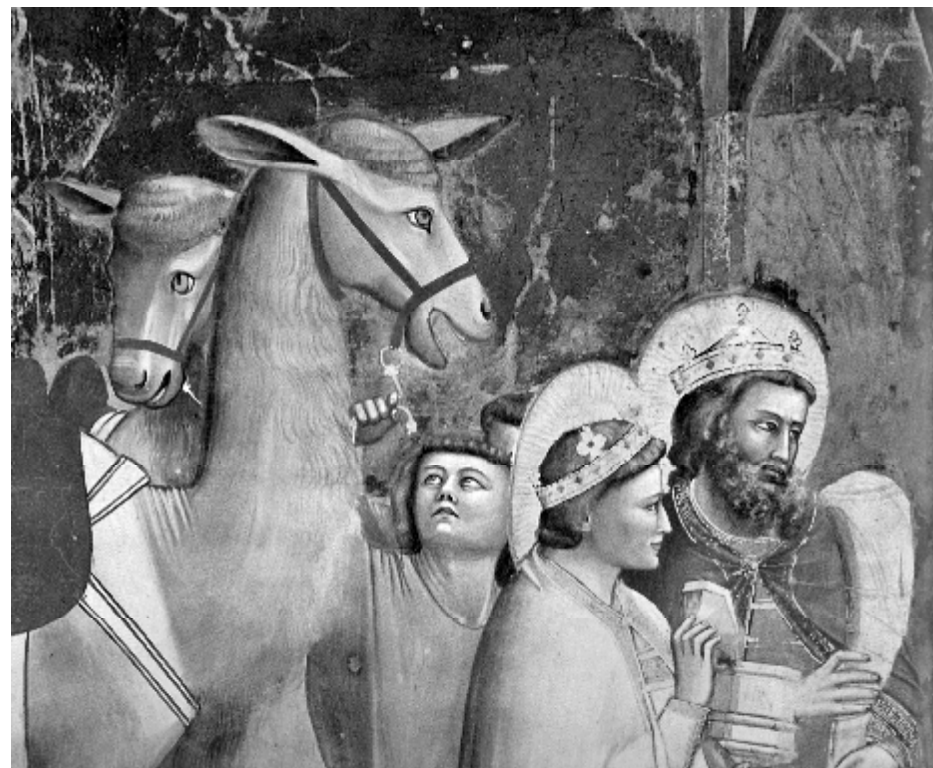
Monika Motyčková

Poznámka k článku v říjnovém čísle Katakomb „4 roky Šaronovy intifády“

Nevím, proč je považována návštěva premiéra Šarona na chrámovém pahorku v Jeruzalémě, nikoliv v mešitách, za provokativní. Byla řádně ohlášena 14 dní předem správě svatých muslimských míst. Mohli bychom říci, že to bylo necitlivé. Bylo to horší než necitlivost palestinská? Před několika lety se v noci probourali z přilehlé mešity do chrámu Božího hrobu a zabrali určitý prostor, který obezdili. Když ráno byli pozváni novináři viděli čerstvou mokrou zeď, o které bylo tvrzeno, že tam je odjakživa. V nové místnosti byly vybudovány záchody.

Nechci se přetahovat o tom, kdo komu jaké škody dělá, ale hnát jen všechno na Židovský stát mi připadá nefér.

Věra Adamcová



Giotto di B. - Detail „Klanění tří králů“ (freska mezi r.1304-1306)

V blízkosti bratra Zdeňka Matějčka

Některá společenství našich sborů se setkávají se zvláštním a neopakovatelným obdarováním. Pro nás v Praze 10 - Vršovicích to byla přítomnost bratra profesora Matějčka, pevně zakotveného křesťana a znalce lidských, zvláště dětských duší. Svou práci psychologa konal s nevšední láskou a zaujetím, jeho rodina byla pro něj převzácným darem a sborové společenství zdrojem občerstvení a síly. Bratr profesor PhDr. Zdeněk Matějček CSc. odešel z našeho středu koncem měsíce října a rozloučili jsme se s ním za veliké účasti rodiny, sester a bratří z církve i ostatních přátel ve strašnickém krematoriu 5.11.2004. Pohřební obřad byl prostý, bohoslužebný a zněla na něm pouze slova evangelia, modliteb a zpěvy chrámových písní. Názvuky lidových písní o koních ve varhanní improvizaci ukazovaly k jeho jistě nezapomenutelnému dětství v prostoru proslulého kladubského hřebčince.

Kdykoli jsme s bratrem profesorem mluvili, poslouchali při biblických hodinách jeho oživující poznámky z bohatých pozorování života, nebo ho sledovali na obrazovkách televize, vždycky nás zaujal tím, že zkušenosti vědeckého bádání podával úsměvnou, bystrou mluvou a živými očima, které se nám vybavovaly i při rozhlasových výkladech, kdy jsme neviděli jeho tvář nebo dokonce i při čtení jeho textů. Nešlo totiž o podobu tváře, ale o přístup k člověku v lásce, která byla důvodem onoho zvláštního vyzařování. A navíc jsme u něj našli jemný a kultivovaný humor, který sám považoval za důležitý pro přežití jakéhokoli lidského společenství. Není nevýznamné, že v obtížných dobách druhé poloviny minulého století, kdy mnozí se spíše ukrývali ve stínu, on vyznavačsky pracoval i ve staršovstvu sboru. Od počátku kritizoval socialistický model kolektivní výchovy dětí a zdůrazňoval význam rodiny.

Původně si zvolil br. Matějček dráhu středoškolského učitele, ale v daných politických souřadnicích takové zaměstnání nemohl vykonávat. Pracoval proto nejprve v pražském Sociodiagnostickém ústavu (později nazvaného Dětskou psychiatrickou ambulancí). Dvacet let pak působil na katedře pediatrie Institutu pro další vzdělávání lékařů a farmaceutů. Teprve po odchodu do důchodu byl jmenován profesorem na 3.lékařské fakultě Univerzity Karlovy. Obory jeho působení byla dětská psychologie obecně a zvláště pak sociálně zdravotně postižené děti, výzkum specifických poruch učení

(dyslexie a dysgrafie), rodinné prostředí, předškolní dětská výchova, otázky trestu jako výchovného prostředku aj. Neúnavně propagoval výsledky výzkumu dětské psychologie a stál u zrodu první SOS vesničky.

Škoda, že nerozumím dětské psychologii, abych hodnotil jeho rozsáhlé dílo. Mohu jen poukázat na řadu praktických a popularizujících knih, které kolují mezi lidmi a mnohým rodinám byly prospěšné. Těžká nemoc mu zabránila zúčastnit se prezentace své poslední knihy *Rodičům na nejhezčí cestu*. V nedávné době publikoval také *Psychologické eseje (z konce kariéry)*, které bychom měli číst a přes jejich věty proniknout do vzácných hlubin duše tohoto zpytatele duší. Čtenáři jeho knih ho velmi oceňují a dostalo se mu i ocenění veřejného: V r. 1996 ho prezident Václav Havel vyznamenal Medailí Za zásluhy, později ho ocenila také Nadace Pangea, Nadace Naše dítě a konečně v loňském roce obdržel pamětní medaili sv. Václava.

Skláníme se v úctě před odborným dílem bratra Zdeňka Matějčka a s vděčností mu vzdáváme díky za vytváření společenství lásky.

Od této chvíle jsou blahoslaveni mrtví, kteří umírají v Pánu. Ano, praví Duch, ať odpočinou od svých prací, neboť jejich skutky jdou s nimi (Zj 14,13).



Bratr profesor PhDr. Zdeněk Matějček CSc.
(1922 - 2004)

-vrš-